

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Octava. An omnia Individua ejusdem speciei sint æqualis perfectionis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

duationis. R. ad hoc argumentum quod & alios aeq̄ bene urget, distinguendo ma. Natura non potest fieri individua per aliquid commune quod est a parte rei tale sine ulla intellectu operatione, quodq; veram realitatem importat concedo ma. quod tantum est commune per conceptum & intellectionem quoad modum nego ma. & similiter distinguo minorem & nego consequentiam, unde quando Scotus dicit quod natura non possit fieri individua per aliquid commune, loquitur de eo quod est de se commune, seu quod non est de se & a parte rei hoc, non verò quod est tale per intellectum.

XXIV. Instatur. Ex reali convenientia Petri & Pauli in natura humana arguitur communitas realis talis naturae, sed Petreitas & Pauleitas ita conveniunt in natura haecceitatis, sicut Petrus & Paulus in natura humana, ergo ita communis erit haecceitas Petreitati & Pauleitati sicut humanitas Petro & Paulo. R. negando mi. Quia convenientia & similitudo Petri & Pauli in natura humana ejusq; operationibus est realis actualis & a parte rei, & ideo requirit fundamentum reale actuale & a parte rei scilicet realem unitatem & communitatem naturae in ambobus per indifferentiam, similitudo verò & convenientia Petreitatis & Pauleitatis in natura haecceitatis ut sic non est realis & actualis, sed tantum virtualis & fundamentalis, unde a parte rei illae duae haecceitates sunt omnino alterius rationis & ab invicem primò diverſae.

Urgetur. In praedicatis communibus quidditatis ad haecceitatem spectantibus ita conveniunt Petreitas & Pauleitas, sicut Petrus & Paulus in praedicatis ad humanitatem spectantibus, ergo vel utrobq; erit realis, vel utrobq; virtualis propter omnimodam rationem, R. cum Doctore 2. d. 3. q. 6. s. ad Quaestionem, negando ant. & consequentiam. Quia nunquam est tanta convenientia in constituentibus sicut in constitutis, & omnis differentia differentium debet esse & reduci ad aliqua primò diverſa, id est in nullo a parte rei quidditative convenientia, ne detur processus in infinitum ut docet Aristoteles 7. Met. cap. de eodem, ista verò primò diverſa ad quae tandem opus est pervenire in linea praedicamentali sunt ultimae differentiae individuales, & ideo convenientia eorum in ratione haecceitatis communit nequit poni formalis & actualis, sed tantum fundamentalis & virtualis.

QUAESTIO VIII.

An omnia individua ejusdem speciei sint aequalis perfectionis?

Quaestio haec originem suam habuit ab animabus rationalibus de quibus Auctores in animalicis quaerere solent an omnes sint in perfectione individuali aequales, vel inaequales, supposito quod sint ejusdem speciei? quia tamen haec difficultas communis ad individua cumqueq; speciei etiam in animata ita eam universaliter de omnibus expediam, nam quemadmodum propter perfectiores & imperfectiores animarum operationes quaeritur an una altera

fit perfectior, sic pariter queri potest de aliis, quia videmus quod unus ignis alio urat fortius, equus unus alio sit generosior, una caro altera sapidior &c. & sic de caeteris. Notandum verò sensum quaestionis esse non de aequalitate, vel inaequalitate in perfectione accidentali, & extrinseca, nec etiam extensiva, aut intensiva eorum, quia sic res est indubitata quod unum individuum alio sit perfectius quia habet perfectiora accidentia, sic unus alio est melioris complexionis, pulchrioris formae, subtilioris ingenii, velocioris memoriae quam alter, sic etiam una quantitas alia est longior, calor ut quatuor intensior calore ut duo, sed est quaestio de perfectione essentiali & quidditativa. Circa quam materiam duplex est sententia extrema, Prima asserit quod differentiae individuales non modo adferant distinctionem individuum, sed etiam inaequalitatem in perfectione individuali, ita ut ratione individualis differentiae non solum hoc individuum non sit illud, sed etiam perfectius illo in esse entitativo. Ita videntur sentire Magister D. Bonav. Aegidius, S. Thomas, Cajetanus, Bannes, Ferrarientis, Ruvius &c. Secunda è diametro opposita dicit differentias individuales non adferre perfectionem aliquam entitativam essentialem majorem, vel minorem individuis, sed ipsius praesertim munus esse determinare, hoc esse hoc, & illud esse illud. Ita Henricus Durandus, Soncinus, Scotus, Toletus & Scotus cum suis omnibus cum quibus etiam ad quaestionem.

Explicatur sensus quaestionis.

Dico. Non datur inaequalitas perfectionis intrinseca & quidditativa inter individua ejusdem speciei. Haec est conformis ad secundam sententiam.

II. Individua ejusdem speciei non sunt in perfectione essentiali inaequalia.

Probatum primò. Autoritate nostrorum Philosophorum Augustini libro 83. quaest. 40. ubi dicit: Non ob hoc putandum est diversas esse naturas animarum, quia diversae sunt voluntates, cum etiam unius animae voluntas pro temporum diversitate varietur, siquidem uno tempore dives esse cupit, alio tempore contemptus divitis sapiens esse desiderat, & in ipso temporali appetitu uni homini negotiatio & alio tempore militaria placet. Item lib. 8. Civit. cap. 6. Serm. 8. verb. Apost. cap. 2. Non enim alterius naturae caro nostra & caro Christi, nec etiam alterius naturae anima nostra & anima illius & lib. de perseverantia cap. 9. Nonne utriq; a Deo creati unius ejusdemq; naturae animas acceperant? D. Bernardi in cant. cant. Serm. 8. ubi sic habet: Quia sic in eo singularem miratur gratiam ut tamen communem confuatur naturam, beatamq; illam Christi animam esse cum reliquis ejusdem quidem generis, sed differentiù excellentiùq; virtutis, ubi licet dicat esse generis ejusdem, intelligendus est ut idem sit ejusdem speciei quod non modò Patribus, sed etiam Juris Consultis valde familiare est, qui quod a Philosophis species appellatur, à Juristis genus dicitur, & quod Philosophi in individuo determinant illi in specie ponunt, imò, dum dixit supra naturam communem utiq; sufficienter expraesit speciem, quia nulla natura communis completa est praeter speciem. Doctores nostri subtilis quodlibet 5. in fine & quodlib. 19. art. 2. infra litt. R. ubi sic ait: Proprie perfectio non videtur convenire nisi

entitati quidditative, quia entitas hypostatica non est secundum quam aliquid perficitur, sed secundum quam aliquid recipit perfectionem, vel saltem determinatur ad perfectionem receptam: & tandem accedit auctoritas Aristotelis. 3. Met. I I. ubi ait, in individuo non dari primum & posterius, hoc est magis, minusve perfectum bene tamen in genere, seu quod genus sit contrahibile per differentias inæqualis perfectionis, non verò species.

III.

Probatur Conclusio secundò.

Ratione primò, quæ desumpta est ex D. Augustini auctoritate prima. Quia si aliqua inæqualitas perfectionis in differentia individuali provenire posset, maximè hoc idè esset, quia videmus verbi gratià in animabus rationalibus perfectiores esse operationes in uno supposito, quàm in alio: quæ diversæ operationes arguunt majorem & minorem perfectionem, sed hæc ratio non est sufficiens fundamentum asserendi ex differentia individuali provenire majorem & minorem perfectionem, ergò: patet major: quia est eadem ratio de animabus, ac de aliis individuis cujuscunq; speciei: probatur mi. Quia omnis excessus perfectionis in operando reperiuntur in diversis suppositis, reperitur etiam in eodem homine quoad diversa tempora, ergò ille excessus non est sufficiens signum &c. probatur ant. Quia maxima est variatio in homine dum est puer, juvenis, vel senex ante & post graves infirmitates, sed hæc mutatio non provenit ab eo quod anima ipsa substantialitèr varietur, aut perfectior, vel imperfectior fiat, sed tantum ex varia corporis temperie, quæ modò magis, modò minus organa purgat & disposita reddit, ergò malè ex diversâ & varia operatione colligitur diversitas perfectionis essentialis. Probatur secundò. Quia differentia individualis munus aliud non est, quàm facere naturam hanc & determinatam individualitèr, sed totum hoc munus habetur inter individua absq; ullo excessu perfectionis, ergò talis excessus penes differentias individuales attendi nequit, quia tota virtus hæcicitatis exhauritur in hoc, quòd faciat hoc individuum non esse illud, non autem quòd faciat hoc individuum perfectius alio. Tertio. Aliqua individua ejusdem speciei infimæ sunt æqualis perfectionis, sed eadem est ratio de aliis omnibus, ergò: ma-

patet quia si individuatur aqua in duas partes, illæ duæ partes erunt duo individua, & tamen ridiculum esset dicere, quòd essent inæqualis perfectionis: probatur minor: Quia idè aliqua individua essent inæqualis perfectionis, quia habent diversas hæcicitates: sed omnia individua habent diversas hæcicitates, ergò omnia individua essent inæqualis perfectionis, quòd falsum esse patet. Probatur quartò. Quia singularitates non addunt supra naturam specificam nisi, vel negationem communicabilitatis, ut aliqui volunt, vel formalitatem positivam ad quam sequitur talis negatio ut tenui ego, sed quodcunq; ex his dicatur, non potest una hæcicitas majorem perfectionem tribuere naturæ specificæ, quàm altera, ergò individuum unum non potest esse perfectius altero: probatur minor, quia quodlibet individuum est tam perfectè in communicabile quàm quodcunq; aliud, ergò habet negationem communicabilitatis tam perfectam & principium individuationis, quàm quodcunq; aliud, ergò à tali principio non habebit natura majorem perfectionem. Sed

IV. Opponitur Contra Conclusionem

tum Auctoritas sacræ Scripturæ, Sapientiæ 8. ubi Salomon Deo gratias refert, quòd animam bonam fortitus sit in comparatione ad alios homines, tum Aristotelis 2. de generat. animal. cap. 3. ubi ait: sicut anima est perfecta magis, vel minus, ita corpus preparat, ergò. R. tamen has auctoritates nihil facere contra Conclusionem, quia Salomon gratias Deo refert, quòd accepit animam meliorem, non quidem substantialitèr, sed accidentalitèr ratione dispositionis corporalis, & donorum gratiò superadditorum gratiæ & naturæ; quo sensu etiam dixit D. Bernardus supra, animam Christi esse perfectiorem aliis animabus; imò etiam angelicis Spiritibus, quibus tamen dicitur minoratus, & secundum substantiam ex communi doctrina anima rationalis secundum se est imperfectior angelo, unde quando dicitur etiam, quòd alioquin anima Christi non esset perfectior anima Judæ, id verum est secundum naturam præcisè & non secundum gratiam. Ad Aristotelem dico eum loqui de animabus diversarum specierum, non verò de ejusdem speciei.

DISPUTATIO IV.

DE DIFFERENTIA, TERTIO PRÆDICABILI.

Hæcenus egi de Predicabilibus, quæ prædicantur in quid, nunc restat agendum de illis, quæ prædicantur in quale; inter quæ primò occurrit differentia proprie dicta, quæ non modò prædicatur in quale simpliciter, sed in quale quid, in qua disputatio multa Metaphysica admisceri solent, de quibus si quid egero, breviter perstringam illas, unde ad ipsa Logicalia explicanda moro manus, sit igitur

QUÆSTIO I.

Quid sit Differentia?

Ante Resolutionem. Notandum

I. Non est idem differens & diversum.

primò: Ex Doctore 1. d. 3. q. 3. §. Ad quæ-

stionem. Non esse idem differens & diversum, quia illa dicuntur differentia, quæ prius in aliquo communi conveniunt; deinde per aliquid illi communi superadditum differunt, illa verò dicuntur diversa, quæ non per aliquid superadditum,